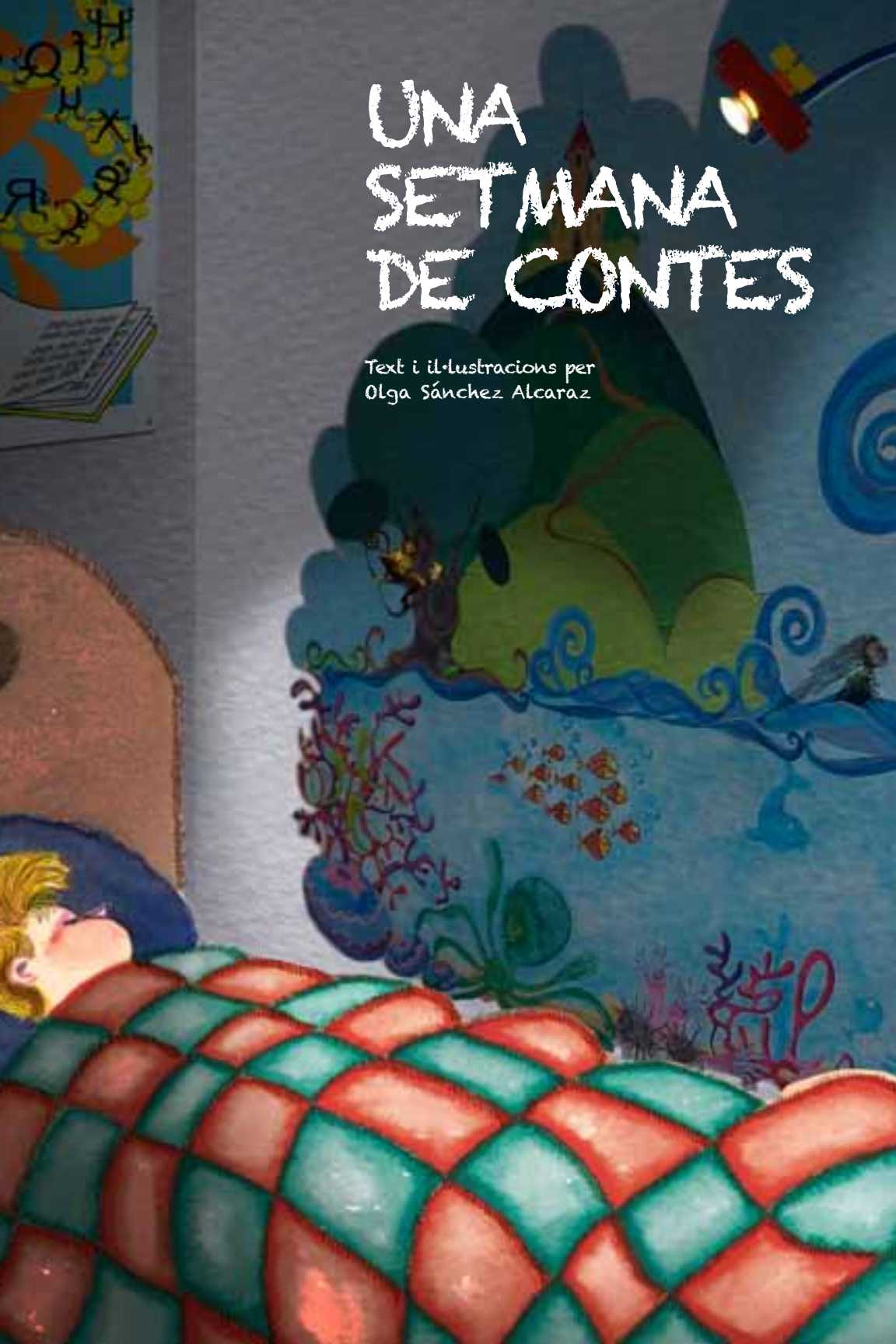

UNA SETMANA DE CONTES

Text i il·lustracions per
Olga Sánchez Alcaraz

UNA SETMANA DE CONTES

Text i il·lustracions per
Olga Sánchez Alcaraz

UNA
CONTES

UNA
SETMANA
DE CONTES

S UNA
SETMANA
DE CONTES

ANA
CONTES UNA
SETMANA
DE CONTES

UNA
SETMANA
DE CONTES UNA
SETMANA
DE CONTES

UNA
SETMANA
DE CONTES UNA
SETMANA
DE CONTES

UNA
SETMANA
DE CONTES UNA
SETMANA
DE CONTES

UNA
SETMANA
DE CONTES UNA
SETMANA
DE CONTES

UNA
SETMANA
DE CONTES

UNA SETMANA DE CONTES

Projecte editorial de Olga Sánchez Alcaraz
Textos, projecte gràfic i il·lustracions de Olga Sánchez Alcaraz
© 2012, Olga Sánchez Alcaraz
ISBN 978-1-291-76068-2
Dipòsit legal: 02 / 2013 / 725

Primera edició: Febrer 2014

No es permet la reproducció total o parcial d'aquest llibre ni el recull en un sistema informàtic, ni la transmissió en qualsevol forma o per qualsevol mitjà, ja sigui electrònic, mecànic, per fotocòpia, per registre o per altres mètodes, sense el permís previ i per escrit dels titulars del copyright. La infracció dels drets esmentats pot constituir un delictes contra la propietat intel·lectual (Arts. 270 i següents del Codi Penal).

Nota per a pares lectors

Com qualsevol pare que observa atentament el desenvolupament del seu fill, sempre intentant que creixi sa i feliç, quan el meu fill Hugó era ben petitonet em va semblar que ja era un bon moment per intentar que entengués o desenvolupés algunes actituds davant la vida que serien positives, sobretot, per la seva felicitat. Així vaig idear uns senzills contes per tal de treballar aquests aspectes que em preocupaven.

Ha anat passant el temps, i li he anat explicant les mateixes històries que una vegada vaig imaginar, perquè crec que es la millor manera per que els nens petits no només entenguin, sinó que també s'interessin per escoltar els consells dels pares.

Les línies de treball de cada conta estan ben definides: per "El mico Perico" s'apunta com solucionar petits problemes. Per "La granota Carlota" aprendre a compartir el temps amb els demés. Amb "El popet Pepet" la pretensió és potenciar l'autoestima i la consciència de les pròpies virtuts conceptes que torno a reforçar amb "El drac Catacrac" i l'acceptació dels defectes propis. "La sirena poca pena" vol ajudar a superar la por al fracàs. Amb "El dofí Constantí" el nen aprendrà a escoltar els consells dels adults. Finalment he afegit un "Conte en blanc" per tal que l'infant desenvolupi també la seva creativitat i experimenti l'esforç del treball.

Espero que tot plegat sigui d'ajuda per l'adult i diversió pel nen. Al meu fill li segueix agradant que li expliqui aquests contes abans d'anar a dormir.

UNA SETMANA DE CONTES

La mare sempre diu que saber llegir i escriure és molt important. A mi m'agrada inventar històries, i amb les meves joguines sovint visc aventures molt interessants. La mare diu que si les escrivís en un quadern mai més les oblidaria aquestes històries i les podria repetir quan volgués. I que ella faria les il·lustracions, que es com es diuen els dibuixos dels contes.

Em dic Hugo i tinc sis anys, i fa molt poquet temps que he tingut un germanet que es diu Víctor i que encara no sap ni fer petonets.

Visc a una ciutat molt maca que es diu Barcelona, que està, més o menys, per sobre de la meitat del planeta. El pare m'ha ensenyat una bola del món, que es rodona com una pilota, diu que a dalt viuen els ossos polars i a baix els pingüins, que no cauen per una cosa que s'anomena gravetat.

Abans de que jo hagués nascut, la mare em va fer un dibuix molt gran a la paret de la meva habitació, això es diu mural.

Encara el tinc aquest mural, es un dibuix molt maco on surt la terra i el mar; on hi ha un castell dalt d'una muntanya i una sirena al fons del mar, i dels personatges que hi surten en aquest dibuix la mare m'explica històries.

Són contes que ella s'ha inventat, per que jo no crec que les granotes parlin o que els micos mengin sopa de plàtans, però a mi m'agraden molt aquestes històries i ara, les vull escriure per llegir-les-hi al meu germanet quan sigui una miqueta més gran. Per que, com diu la mare, si escric aquests contes els recordaré per sempre més.

Crec que necessitaré molta ajuda per escriure tot això, per que la mare m'explica un conte cada dia de la setmana i això és una feinada; ara ja sé escriure molt bé la lletra de pal, però la lletra lligada encara em costa una miqueta així que li demanaré a la mare que em faci un cop de mà i, potser de passada, també podrà fer uns dibuixos que siguin ben bonics.

Dilluns.
**EL MICO
PERICO**

El mico Perico vivia feliç al seu arbre plataner.

El que mes li agradava del món al mico Perico era

menjar plàtans acabats d'agafar del seu arbre.

Cada matí, el primer que feia el mico Perico al despertar era estirar el seu llarguerut braç i agafar un plàtan per esmorzar.

Per dinar es feia una sopeta de plàtans al hivern i una amanida de plàtans al estiu. Per berenar un entrepà de plàtans amb xocolata i per sopar una truiteta de plàtans amb pa amb tomàquet.

Tot el que necessitava per estar content ho tenia el mico Perico al seu arbre.

Un matí al despertar, el mico Perico va estirar la mà per agafar el primer plàtan del dia quan, sorpresa! No va trobar res. Va mirar al seu voltant i, oh quin horror! No hi havia ni un plàtan al arbre! Havien desaparegut tots!

El mico Perico es va calmar i es va dir:

-Què haig de fer davant d'un problema? Doncs trobar una solució! - I es va posar a pensar...

-Buscaré pistes! - Va decidir.

De seguida va veure una pell de plàtan a prop seu, davant hi havia una altra, i davant una altra, i tot un seguit de pells de plàtan que formaven un caminet.

-Seguiré aquest rastre de pells de plàtan i trobaré al lladre - va decidir el mico Perico.

I així ho va fer, va seguir tot silenciós aquella pista i va trobar una, dos, tres, quatre, cinc, ... i fins a deu pells de plàtan.

Davant la última pell de plàtan estava, de peu menjant, el seu amic el goril·la Mariano i darrera del goril·la una muntanya de plàtans.

-Què fan tots els meus plàtans en aquella muntanya goril·la Mariano? - Va preguntar tot enfadat el mico Perico.

-Jo tenia molta gana i com que m'agraden molt els plàtans del teu arbre he pensat en agafar-els tots i menjar-me'ls...

-Però això no ho pots fer goril·la Mariano! - Va protestar el mico Perico - els plàtans estan a casa meva i són

meus! No pots agafar les coses dels altres sense demanar-ho! I a més, els plàtans s'han d'agafar per menjar al moment, si no es fan malbé, què farem ara amb tants plàtans sense menjar?. S'espantaran!

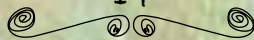
-Oh amic Perico jo no ho sabia tot això, que em perdones?

-Es clar que et perdono amic Mariano i a més tinc una bona idea per no haver de tirar els plàtans que has agafat: farem una gran festa on convidarem a tots els nostres amics a menjar plàtans, què et sembla?

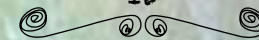
-Oh, és una bona idea amic meu, anem ara mateix a fer les invitacions!

I així va ser com el mico Perico i el goril·la Mariano van solucionar el problema dels plàtans i van seguir sent grans amics.

A més van organitzar una festassa on s'ho van passar d'allò més bé.

El mico Perico
i el goril·la Mariano
són super amics

Dimarts.
**LA GRANOTA
CARLOTA**

La granota Carlota vivia en un petit estany a la vall d'una muntanya.

Cada matí al despertar, des del Nenúfar on dormia, mirava el seu reflex a l'aigua per tal d'empolainar-se i posar-se ben bonica. Ella, la granota Carlota, era la més maca de totes les granotes del estany de tal manera que quan es mirava al mirall de l'aigua no podia deixar de d'exclamar:

-Què maca la granota Carlota, croac, croac i requetecroac!

La granota Carlota tenia moltes amigues granotes, eren totes veïnes al mateix estany i es passaven el dia jugant per entre les fulles dels Nenúfars: a fet i amagar, a "tu la pares", a les endevinalles, a les paraules lligades, i molts més jocs amb els que s'ho passaven d'allò més bé.

Però va passar que la granota Carlota va començar

a estar cada cop més estona mirant el seu reflex al estany, és que li agradava tant! Es veia tant maca que no podia parar de mirar-se i, de tant en tant, exclamava:

-Què maca la granota Carlota, croac, croac i requetecroac!

Va arribar un dia en que la granota Carlota ja no va sortir ni una estoneta a jugar amb les seves amigues granotes, tant era el seu afany per mirar-se a l'aigua de l'estany que es passava totes les hores del dia allà parada a la fulla del nenúfar sense fer altra cosa que mirar cap a l'aigua. A la nit no es veia pas sense llum però si hi havia lluna plena també aprofitava per estar allà mirant-se tota la nit. No es cansava mai la granota Carlota de la seva pròpia imatge i pensava que no hi havia res millor a fer al món que delectar-se amb el seu reflex i, de tant en tan, dir:

-Què maca la granota Carlota, croac, croac i requetecroac!

La vida i moltes coses anaven passant al voltant de la granota Carlota: la seva antiga amiga Nora un dia va caçar el mosquit més gran del món i se'l va cruspir sota l'admiració de la resta de granotes; el

seu amic Pol un dia va fer el salt més increïble per arribar el primer en una cursa de salts a les branques, i la seva amiga Mar havia tingut tantes com vint i cinc germanetes granotes i totes eren de color verd amb taques taronges com la Mar.

Però ella, la granota Carlota, no s'en adonava de res per que només mirava en una direcció: en front i cap a l'aigua. I és que era tan bonica aquella visió que no podia fer una altra cosa que repetir:

-Què maca la granota Carlota, croac, croac i requetecroac!

Un dia mentre estava ella tan feliç mirant el seu reflex al estany va veure com la imatge es començava a distorsionar, no podia ser, qui gosava fer-li nosa en aquell moment?. Al cap d'un segon va adonar-se'n que el que veia en comptes de la seva cara reflectida al estany era la gran boca oberta d'un peixot. La granota Carlota va voler saltar però portava tant temps parada allà a la mateixa fulla de Nenúfar que no s'en recordava de com fer-ho, i de sobte:

-Nyaaaam! - El peixot es va cruspir a la granota Carlota sense cap problema.

Ningú es va adonar que ja no hi era la granota Carlota i ningú la va trobar a faltar, feia tant de temps que no jugava amb les seves amiguetes que ja s'havien oblidat d'ella.

Però casualment passava per allà un nen molt entremaliat però que, alhora, tenia molt bon cor i que havia estat testimoni del que li acabava de passar a la granota Carlota. Li va fer tanta pena aquella granoteta que es va decidir a ajudar-la.

Així que després de molt d'esforç va aconseguir pescar aquell peixot i treure la granota de la panxa.

La Carlota, quan es va veure lliure del peix, de seguida va anar cap a l'estany i tota espantada va saltar cap a les fulles de Nenúfar que li feien de casa a ella i les seves amigues i des de aquell dia mai més va tornar a ser tant presumida; havia après una gran lliçó, i era que el més important a la vida no és un mateix sinó compartir el temps amb els amics.

Així que a partir d'aquell dia ningú mai més va exclamar:

-Què maca la granota Carlota, croac, croac i requetecroac!

Dimecres. EL POPET PEPET

El Pepet era un pop petitonet que, com la resta d'octòpodes, tenia vuit tentacles. Però el popet

Pepet es pensava, a diferència de la resta de pops, que tants tentacles no servien per res, és més, el Pepet pensava que ell mateix com era tant i tant petitonet, no servia per absolutament res.

El pare del Pepet era un pop gegant com els que surten a les aventures del Scooby Doo, i la seva mare era el terror dels mars amb la seva gran velocitat.

També tenia tres germans, tots més grans que ell es clar, i tots tres s'en reien del petit pop tot cantant "el Pepet és petit com un xiulet, ja ja ja".

La mare sempre renyava als germans del Pepet i tot seguit li deia, mentre li acaritava el cap:

-Pepet, petitonet, no tinguis pena, que un dia et faràs gran i tindràs vuit tentacles poderosos.

Però el Pepet no s'ho acabava de creure això, ell sempre seria petit, escanyolit i amb vuit tentacles inútils.

Un dia estava el Pepet buscant tresors al fons del mar quan, de sobte, va sentir una veu demanant ajuda:

-Socors, socors, no puc sortir! - Deia la veueta.

Tot mirant de trobar a qui ajudar el Pepet se'n adonà que hi havia un cavallet de mar que s'havia quedat engabiats entre uns coralls vermells.

-Què tens cavallet? -Li preguntà en Pepet.

-Doncs mira, estava jugant entre aquests coralls i m'he quedat atrapat, ara no sé sortir i les branques de corall són tant fortes que no les puc moure per passar. Em quedaré aquí per sempre! - I dit això es posà a plorar desconsoladament.

En Pepet, sense posar-se nerviós, es va mirar i remirar aquella gàbia de corall i després de pensar una estoneta va enredar un dels seus tentacles llargs i finets en una de les branques del corall. Quan tenia la branca ben subjecta va estirar ben fort i, catacrac! El corall es va trencar deixant al cavallet via lliure per marxar.

-Oh moltes gràcies! - Va dir el cavallet al Pepet - tens un tentacle molt fort - va afegir amb admiració.
-Adéu amic! - Va acomiadar-se el cavallet.
-Ben mirat - va pensar el Pepet - potser sí que un dels meus tentacles serveix per alguna cosa.

I va continuar el seu passeig.

Havia passat només un instant des del comiat del Pepet i el cavallet de mar quan va aparèixer just davant seu un petit banc de peixos que fugien desesperats.

-Què passa? - Va preguntar el popet Pepet.
-S'apropa un remolí d'aigua, corre, fuig o t'atraparà! - Va poder explicar un dels peixets que esbufegava del esforç de nedar tant rapit.
-Veniu tots i poseu-vos a sota meu - els hi va dir el Pepet.

El Pepet va formar una mena de cova amb els seus tentacles on es van amagar els peixets mentre passava el remolí i quan aquest ja havia desaparegut tots estaven sans i estalvis, tant els peixos com el pop.

-Moltes gràcies pop! - Van dir els peixos tots alhora - Ets molt intel·ligent! - Va dir un dels peixets - I molt fort, ets el meu heroi! - Va dir un altre.

-No sóc cap heroi, només us volia ajudar - I dit això va seguir el seu camí el popet Pepet.
-Ben mirat - va pensar el Pepet - potser sí que els meus tentacles serveixen per alguna cosa.

I va continuar el seu passeig.

Havia passat només un instant des del comiat del Pepet i els peixets quan va aparèixer just davant seu un cofre mig enterrat al fons marí. Era una caixa gran de fusta amb un pany petit, semblava ben bé un tresor. El Pepet va pensar que obriria aquell pany en un tres i no res amb els seus tentacles llargs i fins. I així va ser, el cofre estava ple de monedes d'or i joies, però com les monedes no serveixen per res al fons del mar, el popet Pepet es va penjar al coll un collaret que tenia una enorme perla al ben mig.

-Estic molt guapo amb aquest collaret - va pensar el Pepet.

Ja tornava cap a casa seva per ensenyar aquell collaret a la seva mare quan en Pepet es va trobar amb una ostra que gemegava.

-Que et passa ostreta? - Li va preguntar el popet.

-Doncs que no puc fabricar perles i les altres ostres es riuen de mi - li va contestar la ostreta.

-Té, et regalo aquest collaret i així tindràs la perla més gran del mar - i tot seguit li va col·locar aquell collar tant maco.

La ostreta es va posar molt contenta i li va demanar com es deia el seu salvador.

-Em dic Pepet - li contestà el pop.

-Ah, tu ets aquest pop que ha salvat al cavallet de mar i als peixets i del que tothom diu que es un heroi!.

El Pepet es va quedar bocabadat, ell un pop petit i escanyolit un heroi?.

-Bé, sí, sóc jo, però no sóc cap heroi. I dit això va donar mitja volta per seguir el seu camí.

Mentre tornava a casa va pensar en tot el que havia passat :

-Ben mirat sí que els meus tentacles serveixen per alguna cosa! - Va dir, i tot content va anar a explicar-li tot allò a la seva mare.

A partir d'aquell dia el Pepet no va tornar a pensar que no servia per res, i sobretot, es va adonar que el que li posava més content de tot no era les coses que podia fer amb els seus tentacles, sinó que servien per ajudar als altres.

Dijous.
**LA SIRENA POCA
PENNA**

La Lena era una sirena molt maca però molt trista, que mai reia per que si ho feia després tenia mal de panxa i això li feia molta pena.

La sirena Lena no jugava amb les altres sirenes per que quan s'acabava el joc es posava molt trista per tenir que deixar de jugar i això li feia molta pena.

La sirena Lena no llegia contes per que quan els contes arribaven a la fi, ella no volia que s'acabessin i aleshores es posava molt trista.

La sirena Lena no participava als jocs amb les altres sirenes per que de vegades no guanyava i això li feia moltíssima pena.

La sirena Lena no cantava, ni ballava, ni anava al cinema, ni al zoo marí per que qualsevol cosa que fes

li causava, d'una manera o una altra, una gran pena.

Un dia la sirena Lena es va trobar amb la petxina Marina que estava tota sola al fons marí.

-Sirena, sirena, vine aquí! - La va cridar la Marina amb molta insistència.

Però la sirena Lena no volia pas parar-se a parlar amb aquella petxina, segur que al final passaria alguna cosa que li faria pena.

-Sirena, sirena, vine aquí si us plau! - Va insistir la petxina.

Finalment la sirena es va aturar.

-Què vols petxineta? - Va dir la Lena

-Només vull parlar amb tu una estona,estic tant soleta que m'avorreixo moltíssim.

-Jo no parlo amb ningú - li va contestar la sirena.

-I això perquè?

-Per que sempre acabo amb pena després d'una conversa.

-Com pot ser això? Jo estic aquí soleta desitjant parlar del que sigui amb algú... I sobretot de jugar, que vols jugar amb mi?

-Jo tampoc jugo...

-No m'ho puc creure!, doncs, em portes al zoo marí?
-Jo no vaig al zoo marí! - Es va enfadar la sirena Lena.

De sobte la petxina Marina es va posar a plorar desconsoladament.

-I ara perquè plores petxina? - Es va estranyar la sirena.
-Oh sirena, tu pots fer totes les coses que per mi són impossibles i no les fas per que no vols, en canvi joestic aquí sempre parada i m'agradaria tant poder fer-ho tot!.
-Perquè?, Al final sempre passen coses que em posen trista!.
-Però no te'n adones que l'important no és el final sinó tot el temps que has passat gaudint del que fas?.

La sirena Lena es va quedar un instant pensativa i, de sobte, es va adonar de quan tontaina havia sigut tot aquell temps. Que l'important no era com acabaven les coses si no haver passat una estona divertida fent el que fos.

A partir d'aquell moment la sirena va gaudir de tots i cadascun dels moments que passava jugant, llegint, cantant o nadant, i mai mes va tenir pena de perdre una carrera o acomiadar un amic.

Així va ser com la resta d'habitants del mar van començar a anomenar a la sirena "poca pena" per que sempre estava contenta i feliç, es a dir no tenia mai pena o en tenia molt poqueta.

La Marina és una petxina gegant

Divendres.
**EL DOFI
CONSTANTÍ I
LA DOFINA TINA**

Molt a prop de la costa, en un mar blau, immens, d'aigües fre-des i cristal·lines anomenat Mediterrani, al que els antics romans deien Mare Nostrum, vivia el dofí Constantí i la seva germana, la dofina Tina.

Com la resta de cetacis, els germans feien servir els sons, la dansa i el joc per comunicar-se, a més de tenir un sisè sentit anomenat ecolocalització, que, mitjançant el so, els permetia interpretar els ressons que generen els objectes al seu voltant, com ara els ratpenats.

Els germans, a més, també sabien que els dofins són els animals més rapits del mar i, amb tot plegat, es pensaven que al fons marí ells eren invencibles.

Tant en Constantí com la Tina somiaven en tenir milers d'aventures al mar: topar-se amb un calamar gegant, conèixer la balena blava que és l'animal més gran del

món, trobar tresors a vaixells enfonsats o la ciutat perduda de l'Atlàntida i sobretot guanyar a un tauró; seria fantàstic guanyar a un tauró en una lluita per defensar al seu grup, es convertirien en herois.

Però el Constantí i la Tina tenien una mare que sempre els estava vigilant: "Constantí no t'en vagis tany lluny!", "Tina, no et quedis enrera que et despistaràs!", "Que no veieu que pot venir un tauró i menjar-vos?". La mare no s'en adonava de res!, Ells ja eren prou grans per anar sols pel fons del mar!.

Però un dia va passar que estant el grup encaminant-se cap a aigües més calentes, el Constantí i la Tina es van despistar parlant amb una tortugueta que trobaren al camí. Aquella tortuga els hi estava explicant històries super interessants, no podien deixar d'escoltar-la, havia viatjat per tot el món i havia vist pirates i monstres marins tant perillosos i horripilants que eren indescriptibles.

Quan els dos germans es van adonar que s'estaven quedant enrere, el grup estava ja tant lluny que no es veia ni la cua del Peret, un dofí molt vellet que sempre viatjava l'últim i es cuidava de recollir els despitats, com ara ells, però aquesta vegada tampoc el Pepet els havia avisat.

Bé donava igual, tant el Constantí com la Tina pensaven que ells solets podrien viatjar fins a les illes on es dirigia el grup i trobar-lo sense problemes. Ells eren ja grans, no necessitaven a la resta del grup per res. Així que es van acomiadar de la tortugueta i van iniciar el camí que creien els portaria a les aigües més càlides prop de la costa illenca.

No portaven gaire estona nedant quan la Tina va exclamar:

-Mira germanet, les restes d'un vaixell allà a baix!

-Oh! Podem anar a fer un cop d'ull - va contestar el Constantí - no ens treurà massa temps del nostre viatge.

I així els dos germans s'encaminaren cap al fons marí per tal d'inspeccionar el que quedava d'aquell vaixell.

Les restes del vaixell es trobaven en un estat lamentable, el casc estava ple de forats i cobert de tot tipus de plantes marines i coralls, però malgrat que semblava molt perillós endinsar-se al interior de la nau, els germans van pensar que amb el seu sisè sentit, la ecolocalització, no tindrien problemes per trobar la sortida tot i que estigués molt fosc.

Van entrar per un forat al interior del que devia haver sigut una bodega, ja que aquell lloc estava ple d'àmfores. A mida que anaven avançant la llum disminuïa, fins que finalment van arribar a un racó fosc sense sortida. Allà tampoc hi havia cap tresor.

-Bé Tina, ja podem girar cua - va dir el Constantí tot decebut.

-Sí - contestà la Tina - tornem-hi.

Però quan anaven a sortir pel mateix forat per on varen entrar, just a la sortida, amb una enorme boca oberta, havia un tauró tigre esperant-los. Era molt estrany veure un tauró tigre en aquelles aigües, però allà estava parat i llest per cruspir-se'ls.

Els dos germans no sabien que fer, no podien escapar i la seva gran velocitat no els servia per fugir ja que al final d'aquell forat no hi havia sortida. Estaven perduts.

El tauró va avançar segur que aquell dia tindria un menjar que li havia costat molt poc d'aconseguir; era una gran sort haver trobat dos petits dofins que es pensaven que eren els reis del mar i per això no havien anat tant en compte com ho hagués fet un adult. Els petits no coneixien els perills del mar i per això, de

vegades, es descuidaven de ser cautelosos.

El Constantí i la Tina es van mirar.

-Hauríem d'haver fet cas a la mare - va dir la Tina.

-Sí, i això no ens hagués passat - va contestar el Constantí.

-I ara sereu el meu esmorzar - va afegir el tauró que va obrir la boca encara més.

Ja estava el tauró a punt de fer queixalada al Constantí quan el dofí va sentir una veu que li deia:

-Constantí fill desperta!

El petit dofí va obrir els ulls i va veure a la seva mare que li acaronava el capet.

-On és el tauró? - Va preguntar el Constantí.

-Has tingut un malson fill meu, t'estaves movent molt nerviós, i la teva germana també. Va, desperteu els dos que ja estem arribant a la illa.

I es que els germans, mentre estaven dormint havien tingut un malson. Quina por havien passat!

El Constantí i la Tina es van explicar el somni i, era molt estrany, els dos havien tingut el mateix alhora!. Si

més no, i després de parlar-ho, van resoldre que aquell malson els havia ensenyat que encara eren petits per viure aventures i que ja en tindrien moltes quan fossin més grans.

Ara farien cas a la mare i no es tornarien a despistar perquè, tal com deien els adults, el mar estava ple de perills i ells encara tenien que aprendre com superar-els.

Així que a partir d'aquell moment es van concentrar únicament en divertir-se en els jocs que compartien amb la resta de dofins del seu grup, per que el joc, com he dit al començament d'aquest conte, els dofins el fan servir per comunicar-se i, així, aprendre moltes coses.

Dissabte. EL DRAC CATACRAC

Fa molts i molts anys, quan encara la gent creia en la màgia i les fades i les bruixen corrien a tort i a dret, que hi volava per les mes altes i verdes muntanyes del nostre país, un petit drac de quatre colors: verd com el seu pare, blanc com la seva mare, i vermell i blau com els seus avis. També tenia les semblances de caràcter repartides, com els colors: era valent com el pare, dolç com la mare i curiós com els avis.

Però no tot eren virtuts en el petit Marc, que així es deia el drac, sinó que també tenia els seus defectes, com que era una mica entremaliat, desendreçat i un pèl maldestre. Bé, era molt maldestre.

Aquest últim tret li donava molts maldecaps al drac Marc per que no podia acabar un joc sense haver-se fet alguna ferida, haver trencat un vidre o trepitjat una velleta dragona que, en conseqüència, l'abraonava davant dels seus amics provocant la seva vergonya i la dels altres de passada.

El drac Marc tenia un caràcter excepcional en una altre aspecte: sempre veia el got mig ple davant qualsevol situació i això feia que, sovint, els jocs acabessin amb les desgràcies provocades pel drac però amb les rialles seves i dels amics ja que sempre els hi semblava tot plegat molt i molt divertit. Així doncs el Marc era un drac feliç i sense problemes.

Però un dia va passar que va arribar a viure, molt a prop del Marc, una nova família que tenia una filla dragoneta de la mateixa edat del Marc. Al drac li va semblar molt maca aquella dragoneta i de seguida va voler fer-se amic seu.

-Com et dius? - Li va preguntar el Marc quan la va trobar volant molt a prop de casa seva.

-Em dic Ona - va contestar la dragona mentre el Marc tot despistat es xocava amb un arbre que s'interposà en el seu camí.

-Què tonto ets! - Va exclamar la Ona entre grans rialles. El drac Marc, com sempre feia, també va riure força i no li va donar més importància a aquell incident.

Un altre dia, el drac es va trobar amb la Ona mentre anava a l'escola.

-Hola Ona! - Li va dir tot content.

-Jo no parlo amb beneits maldestres! - Li va contestar la dragoneta i va girar mitja volta per evitar-lo.

El drac Marc es va quedar molt i molt trist, per que a ell li hagués agradat ser amic de la Ona, però si ella no volia... El drac estava content amb sí mateix i no volia canviar!. Potser era una mica maldestre però no en tenia res de beneit.

Van anar passant els dies i a l'escola la Ona i les seves amigues es burlaven i reien del Marc. Malgrat que el drac intentava no fer cas de tot plegat i riure, com havia fet sempre, dels seus ensurts, no podia evitar de sentir-se trist i no es deixava de preguntar si ell realment seria un drac tonto.

Va arribar la primera festa de la tardor a l'escola de dracs, la classe del Marc i la Ona organitzaven una obra de teatre i la dragona era, com no podia ser d'una altra manera, la protagonista. El drac Marc, en canvi, feia d'arbre cirerer, però per ell era un paper força complicat, un repte pensava el Marc, per que era difícilíssim estar-se tanta estona quiet i ben quiet.

El dia de la funció estaven tots molt macos amb els seus vestits nous que havien cosit les mares i pares dels petits dracs.

La Ona estava preciosa amb els vestit de princesa, de color rosa brillant, llarg fins al terra i que la cobria completament, deixant només visibles les ales de dragona.

La obra de teatre estava sent tot un èxit; la Ona estava contentíssima sent el principal punt d'atenció. El Marc es sentia molt orgullós de la seva actuació, s'estava tant i tant quiet que ningú s'havia adonat que era allà, feia d'arbre millor que els propis arbres.

Però molt avançada ja la funció, quan a la Ona li tocava petonejar-se amb el príncep... Ris ras crash! El vestit de princesa es va trencar just per la part del darrera, apareixent una cua llarga i verda disparada cap enfora. La dragona Ona no sabia on ficar-se, tenia tanta vergonya que les verdes escates de les galtes es van tornar completament vermelles. Estava ja a punt de posar-se a plorar quan, de sobte, de l'arbre que estava al seu costat també va sortir, d'un forat que es va fer a la roba, una altra cua verda: era la disfressa del drac Marc que també s'havia trencat pel mateix lloc.

-Què fa ara aquest beneit? - Va pensar la Ona.

Aleshores va veure com el Marc movia la cua cap als costats mentre feia un so com d'aire: shuuuum, shuuuum!.

Tot el públic va mirar doncs cap a l'arbre cirerer del que no s'havien adonat que hi era fins aquell moment.

La cua del Marc seguia movent-se i ara, a més, començava a cantar "Sol, solet vine'm a veure...".

El públic va començar a riure davant aquell gir inesperat i còmic que estava donant la obra.

El Marc va seguir amb la seva estranya actuació i, ara, es va posar a ballar acabant amb una gran relliscada i el conseqüent cop de cul al terra.

El públic cridava entusiasmat "bravo, bravo" i aplaudia sense parar. Gràcies a la distracció del Marc, la Ona, passant totalment inadvertida, va retirar-se del escenari sense que gairebé ningú se'n adonés.

Quan ja havia acabat la obra, la qual havia estat un èxit, la Ona es va apropar al Marc i li digué:

-Drac Marc, volia donar-te les gràcies per això que has fet avui durant la ora de teatre, si no hagués estat per tu hauria passat moltíssima vergonya.

-No m'has de donar les gràcies - va contestar el drac - ja saps que sóc un maldestre.

-Bé, també volia dir-te que m'agrada molt que siguis

maldestre - va dir la Ona tot posant-se vermella.

-A mi també - va afegir el Marc - i a partir d'ara em pots dir Catacrac per que vegis que no em fa cap vergonya ser així, sinó que m'agrada força. Seré el drac Catacrac!

- Va acabar dient el Marc entre grans risotades.

A partir d'aquell dia tothom va conèixer al Marc com el "drac Catacrac".

Aquí estem la mare,
el meu germanet Victor
i jo

52

Bé, estic ja molt cansat i encara em queda un conte per escriure. Però és que la mare diu que el diumenge és per descansar. Així que ella també descansa i no m'explica conte. A mi això em sembla totalment injust perquè jo vull escoltar una altra història també en diumenge. No hauria d'haver descans per viure aventures!

He pensat que tú, lector, potser em podries ajudar; encara queden històries per explicar del mural de la meua habitació. Si t'hi fixes hi ha un castell a dalt d'una montanya on segur passen moltes de coses, o un pescador sobre una onada que potser està a punt de caure al mar; també hi ha un tauró perseguint un peixet per cruspir-se'l,... però escolta, si vols inventar-te qualsevol altre història a mi m'agraden tootes les aventures. Aquí tens unes pàgines per escriure, segur que m'ho passo super bé llegint-ho.

I quan acabis, sobretot, no t'oblidis del "Conte contat ja s'ha acabat"! Ara que hi penso jo no he escrit això als meus contes...

Gràcies i bona nit!, que després del conte toca anar a dormir.

53

Diumenge.
2?

Lined writing area on page 54, consisting of horizontal blue lines for text entry.

Lined writing area on page 55, consisting of horizontal blue lines for text entry.

ISBN 978-1-291-76068-2

90000

9 781291 760682

